

Sygn. akt II CSK 378/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa [...] "W." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko D. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda [...] „W.” Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 stycznia 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przyczynę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na tej przyczynie kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, prowadzących do wydania orzeczenia w sposób oczywisty, rażący wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl.

oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). W skardze sformułowano tylko zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 382, 378 i 386 § 1 k.p.c. przez przekroczenie przez Sąd Apelacyjny granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, braku prawidłowego uzasadnienia wyroku, przekroczenia granic apelacji, brak wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i wszystkich dowodów oraz brak wskazania podstawy prawnej wyroku, co, zdaniem skarżącego, doprowadziło Sąd Apelacyjny do zupełnie dowolnej oceny ważności i skuteczności umowy.

W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że wyłączenie z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl., z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, niepubl., z dnia 5 września 2008 r., I UK 370/07, niepubl., z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 Nr 4, poz. 76; postanowienie SN z dnia 18 kwietnia 2018 r., II PK 49/17, niepubl.).

Do naruszenia art. 382 k.p.c. dochodzi, gdy sąd drugiej instancji, mimo przeprowadzonego przez siebie postępowania dowodowego, orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swoje merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., III CSK 337/06, niepubl., z dnia 8 czerwca 2000 r., V CKN 1237/00, niepubl., z dnia 26 października 2000 r., II CKN 302/00, niepubl., z dnia 23 sierpnia 2001 r., II CKN 87/99, niepubl., z dnia 23 października 2007 r., II CSK 309/07, niepubl., z dnia 16 marca 1999 r., II UKN 520/98, OSNAPiUS 2000, Nr 9, poz. 372). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ustabilizowany jest także pogląd, że naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie ma wszystkich koniecznych elementów składowych lub zawiera kardynalne braki, w wyniku czego nie jest możliwe zrekonstruowanie motywów wydanego orzeczenia

i dokonanie jego kasacyjnej kontroli w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw skargi kasacyjnej. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, skarżący nie wykazał istnienia przesłanek do przyjęcia kwalifikowanej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, stąd orzeczono jak w sentencji.

jw